

KUBA VYSÍLÁ DOKTORY - USA VOJSKO

Kubánský národ zahanbil svět svými mezinárodními lékařskými misemi. Typickou ukázkou je současná krize s ebolou v západní Africe.

Současná pozoruhodná úloha kubánských lékařů a zdravotnického personálu, již se vypořádávají s následky přírodních i lidmi vyvolaných katastrof a krizí v rozvojem světě je něčím, o čem západ už dlouho nemluví, ať už z geopolitických či z ideologických důvodů. Nejnovějším příkladem je reakce Kuby na vypuknutí eboly v západní Africe. Podle Světové zdravotnické organizace (WHO) Kuba teď vysílá stovky lékařů, ošetřovatelů a dalšího zdravotnického personálu do západní Afriky, do práce v první linii proti nemoci. Srovnajte si: reakci Spojených

států na ebolu je rozmístění tří tisíc vojáků.

Příkladné gesto solidarity Kuby, země s 11 miliony obyvatel, je ještě pozoruhodnější faktem, že jejich 50 000 lékařů a zdravotnického personálu se podílí na zdravotnických misích po celém světě. Konkrétně v 66 zemích rozvoje světa. Jedním z neocenitelných příkladů byla jejich úloha po haitském zemětřesení v roce 2010. Když zemětřesení udeřilo, na ostrově už pracovalo 350 zdravotníků, v rámci mise solidarity, založené v roce 1998. Lékaři, sestry a pomocný personál okamžitě vyrazili do akce, aby pomohli zvládnout jednu z nejhorších humanitárních katastrof na světě v současných dějinách. Navíc uprostřed

Barack Obama: Na pomoc potlačit ebolu, jsme poslali 3 000 vojáků.
Raul Castro: A my jen 300 lékařů...

fanfár, obklopujících pomoc nabídnutou Spojenými státy, Velkou Británií a dalšími západními zeměmi, Kuba vysílala další stovky zdravotníků do postižené země. A nejen to; místo toho, aby za dva tři měsíce odjeli, Kubánci zůstali - a pomáhají dodnes.

Profesor John Kirk z kanadské Dalhousie univerzity, který dělal výzkum o kubánských mezinárodních lékařských týmech, tehdy řekl: „Kubánské přispění na Haiti je jako jedno z největších tajemství světa. Přes všechno, co dělají, jsou o nich jen řídké zmínky.“

Mohli byste si myslet, že takový nebetýchný záznam mezinárodní pomoci a solidarity západní vlády přinejménším uznají. Nakonec nepočítají svět o potřebě pomáhat chudým, zmírnit bídu a čtené nemoci (jímž lze zabránit) z bíd vyplývající? Ve skutečnosti západ poučuje svět o globální chudobě, nemocech a zlé situaci zemí rozvoje světa, přičemž je vykořisťuje ve jménu zisku. Úloha institucí jako Mezinárodní měnový fond a Světová banka, jež jsou zodpovědné za udržování rozvoje světa ve stavu zaostalosti, je ostudná. Nelson Mandela ji popisoval jako proces, v němž „... se bohatí a mocní obohacují na úkor chudších a slabších“.

Kubánská revoluce v roce 1959 byla přímou odpovědí na tento proces vykořisťování, popisovaný Mandelou. Účinnost jejího vzoru proti náporu globálního kapitalismu a jeho dravému dopadu na chudé země rozvoje světa se odráží v neustálé zuřivé snaze Spojených států Kubu vyhladovět a zničit přetrvávající hospodářskou blokadou.

Ke skutečnému pochopení toho, co žene Kubu k tomu, aby kladla takový důraz na tento aspekt své zahraniční politiky, najdete odpověď v její ústavě. Kuba v ní prohlašuje, že její zahraniční vztahy jsou založené na zásadách rovnosti práv, svobodné vůle národů,

územní celistvosti, nezávislosti států, mezinárodní spolupráci se vzájemným prospěchem a zájmem.

Důraz, jaký Kuba klade na lékařství, jí také umožnil dosáhnout pozoruhodných zdravotnických výsledků doma; vymoženosti jsou ještě pozoruhodnější, když zvážíme překážky, jimž čelí od revoluce v důsledku amerického embarga, znesnadňujícího jí získávat vybavení a určité léky. Například podle Organizace pro ekonomickou spolupráci a rozvoj (OECD), pokud jde o kojenickou úmrtnost, kubánských 4,8 úmrtí na 1 000 narozených je srovnatelných s Velkou Británií a je nižší než v USA. To navzdory tomu, že Kuba vydává pouhých 400 \$ na osobu ročně na zdraví, zatímco V. Británie vydává 3 000 \$ a USA 7 500. Rozdíl je samozřejmě v tom, jak jsou tyto peníze vydávány a jak jsou rozdělovány napříč obyvatelstvem. Zdravotní péče v USA je daleko víc výsadou bohatých než lidským právem. Jinými slovy, čím jste chudší, tím horší jsou vaše zdravotní vyhlídky v tzv. zemi svobody.

Studium lékařství trvá na Kubě šest let, o rok víc, než ve Velké Británii, a každý absolvent je povinen strávit nejméně tři roky jako rodinný lékař v komunitě, kde se spolu se sestrou stará o 150-200 rodin mimo místní kliniku. Země je také hrdá na vystudování tisíců lékařů ze zámoří v mezinárodně proslulé zdravotní škole Elam v Havaně, kde je kladen důraz na vštěpování smyslu pro povinnost u těch mezinárodních studentů, kteří mají po návratu do svých rodných zemí sloužit chudým.

Rozdíl mezi národem, jehož první reakcí na přírodní nebo humanitární katastrofu je vyslání lékařů a sester, a národem, jehož první reakcí je vyslat vojáky, je rozdíl mezi civilizací a barbarstvím. Kuba zahanbuje ty národy, které kážou to první, přičemž praktikují to druhé.

John Wight, 1. 10. 2014 (překlad SČKP)